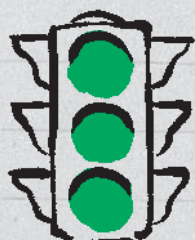

ŽIVOTOM NA ZELENÚ

#1 New York
Times
bestseller

MOTÝL

Matthew McConaughey

ŽIVOTOM NA ZELENÚ

Matthew McConaughey

VYDAVATELSTVO MOTÝL

GREENLIGHTS

Copyright © 2020 Matthew McConaughey

All rights reserved.

Published by Agreement with Barefoot Money, Inc. c/o William Morris Endeavor Entertainment, LLC

Translation © Tereza Štubniaková 2021

Design © Ian Dingman

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2021

Photo on page 281 by Anne Marie Fox.

Photo on page 119 courtesy of Universal Studios Licensing LLC.

Photo on page 152 licensed by: Warner Bros. Entertainment.

All other photos are courtesy of the author.

ŽIVOTOM NA ZELENÚ

Napísal: Matthew McConaughey

Preložené z anglického originálu Greenlights, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Crown New York v roku 2020.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa. Ide o literatúru faktu a z toho dôvodu boli kvôli ochrane súkromia niektoré mená zmenené.

Preložila: Tereza Štubniaková

Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová

Sadzba: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýl

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2021

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-259-3

*Tomu jedinému, čím som sa chcel
v živote stať a rodine.*

OBSAH

24

Prvá časť

LOGIKA
ŠTVANCA

68

Druhá časť

NÁJDITE SI
VLASTNÚ
VLNOVÚ DĹŽKU

98

Tretia časť

PRAŠNÉ
CESTY
A DIAĽNICE

134

Štvrtá časť

UMENIE
BEŽAŤ
DOLE
KOPCOM

186

Piata časť

PREVRÁŤTE
STRÁNKU

232

Šiesta časť

ŠÍP NEHLADÁ
TERČ,
TERČ PRIŤAHUJE
ŠÍP

258

Siedma časť

BUĎTE ODVÁŽNI,
CHOĎTE ZA SVOJÍM
CIEĽOM

282

Ôsma časť

ŽITE SVOJ
ODKAZ

Životom
na zelenú

1-22-89

I'VE FOUND MYSELF

- the most difficult word in the universe?
- WHOWHATWHEREWHENHOW?? - and that's the book.
WHY? - is even bigger

I think I'll write a book. —————
A ^{word} ~~book~~ about my life.

I wonder who would give a damn
About the pleasures and the strife?

————— I think I'll write a book. —————
~~to~~ Help the generations with the truth about the past?
Who's to say we would agree?
Shit! I'm tired. Hope that these thoughts last. ...

————— I still think I'll write a book. —————

- mood for the sayings
- favorite one
- physiological
- let life be - no -
- write a book.
March 11 - 1989
towards

←
„Našiel som sám seba“

- najťažšie slovo na svete?

- KTOČOKDEKEDYAKO?? - a to je pravda.

PREČO? - je ešte väčšia

Myslím, že napíšem knihu.

Knihu Slová o mojom živote.

Chcel by som vedieť, koho bude

zaujímať.

O radoostiach a strastiach?

Myslím, že napíšem knihu.

Pomôcť budúcim generáciám pravdou o minulosti?

Kto povedal, že sa na tom zhodneme?
Do riti! Som unavený. Dúfam, že tieto myšlienky zotrvejú...

Stále si myslím, že napíšem knihu.

- nálada na porekadlá

- moje obľúbené

- psychologické

- nechať život na pokoji - nie -

tak sme zbabelcami

- napísať jednu knihu.

Toto nie je obyčajný životopis. Porozprávam vám síce niekoľko príbehov, no nechcem byť nostalgický, sentimentálny a ani sa nelúčim s kariérou, ako to niekedy ľudia prostredníctvom memoárov robia. Nechystám sa vám dávať rady do života. Kazateľov mám rád, no neprináleží mi, aby som vám kázal, alebo vám hovoril, čo máte robiť.

V tejto knihe sa chcem zamerať hlavne na prístup k životu. Rád by som sa s vami podelil o zážitky, o to, ako niektoré veci vnímam a o filozofiu, ktorú môžete objektívne pochopiť, alebo si ju subjektívne osvojiť tak, že zmeníte svoju realitu, alebo jej vnímanie.

Je to kniha útočných diagramov a obranných akcií, založená na mojich dobrodružstvách. Dobrodružstvách, ktoré mali pre mňa určitý význam, obohatili ma a rozosmiali, niekedy preto, lebo mali byť vtipné, no zväčša preto, že to tak vôbec nemalo byť. Som rodený optimista a prostredníctvom humoru som sa toho v živote veľa naučil. Pomohol mi vyrovnať sa s bolesťou, stratou a nedostatkom dôvery. Nie som dokonalý, to vôbec nie, často, ako sa hovorí, šliapnem do hovna a vždy si to rýchlo uvedomím. Jednoducho som sa ho naučil zoškrabať z topánok a kráčať ďalej.

Každý z nás občas stúpi do hovna. Narazíme na prekážky, čo to poserieme, ochorieme, nedostaneme to, čo chceme. Počas života sa stretieme s mnohými „to som mohol urobiť lepšie“ a „prial by som si, aby sa to nestalo“. To, že občas stúpime do hovna, je nevyhnutné, takže sa poďme pozrieť na to, ako to považovať za šťastie, alebo ako sa tomu čo najčastejšie vyhnúť.

Životu

Životom plávam už päťdesiat rokov. Štyridsaťdva rokov sa snažím odhalíť jeho tajomstvá a posledných tridsaťpäť si do denníka zapisujem indície. Poznámky o úspechoch a prehrách, radoostiach a smútkoch, o veciach, ktoré ma uchvátili a rozosmiali. Tridsaťpäť rokov si značím všetko, čo som si uvedomil, zapamätal, rozlúštil, čo ma dojalo a zaujalo. Ako byť spravodlivý. Ako prežívať čo najmenej stresu. Ako sa baviť. Ako ľuďom čo najmenej ubližovať. Ako byť dobrým človekom. Ako získať to, čo chcem. Ako žiť zmysluplný život. Ako byť viac sám sebou.

Nikdy som si veci nezapisoval preto, aby som si ich pamätal, vždy som si ich zapisoval, aby som ich mohol zabudnúť. Nedokázal som prestať myslieť na to, že by som sa mal opäť pozrieť na všetko, čo som prežil, na všetky svoje zápisky a úvahy. Nebol som si však istý, či sa mi to bude páčiť. Nedávno som nabral odvalu otvoriť denníky a prezrieť si tridsaťpäť rokov zápisov o tom, kým som posledných päťdesiat rokov bol. A viete čo? Páčilo sa mi to viac, než som si myslel. Smial som sa i plakal a uvedomil si, že si pamätám viac, než som očakával a zabudol som menej, ako som predpokladal.

Čo som v nich našiel? Príbehy, ktorých som bol svedkom alebo som ich zažil na vlastnej koži. Lekcie, z ktorých som sa poučil, ale aj tie, na ktoré som zabudol. Básne, modlitby, lekárske predpisy, odpovede na otázky, ktoré som si kedysi kládol a pripomienky tých

nezodpovedaných. Veci, ktoré ma posunuli ďalej, keď som začínal pochybovať, vieru v to, na čom záleží, teórie relativity a kopec bumperstickers.* Našiel som tam prístup k životu, ktorý ma v tom čase naplňal a ešte stále naplňa.

Našiel som tému, ktorá stojí za to.

A tak som zbalil všetky denníky a odcestoval na osamelé miesto v púšti, kde som začal písať to, čo práve teraz držíte v rukách: album, záznam, príbeh môjho doterajšieho života.

Veci, ktoré som videl, o ktorých som sníval, za ktorými som sa naháňal, ktoré som dal a dostal.

Pravdy také výbušné, že som ich nemohol ignorovať.

Dohody, ktoré som uzavrel sám so sebou a z ktorých mnohé dodržiavam, no na väčšine z nich ešte stále pracujem.

Všetko, čo som zazrel, videl, cítil, rozlúskol, na čo som bol hrdý a za čo som sa hanbil.

Pôvaby, pravdy a kruté krásy.

Zasvätenia, pozvania, kalibrácie a povýšenia.

To, čo sa mi prepieklo, to, pri čom ma chytili a chvíle, keď som zmokol, kým som sa snažil tancovať medzi kvapkami. Životné zmeny.

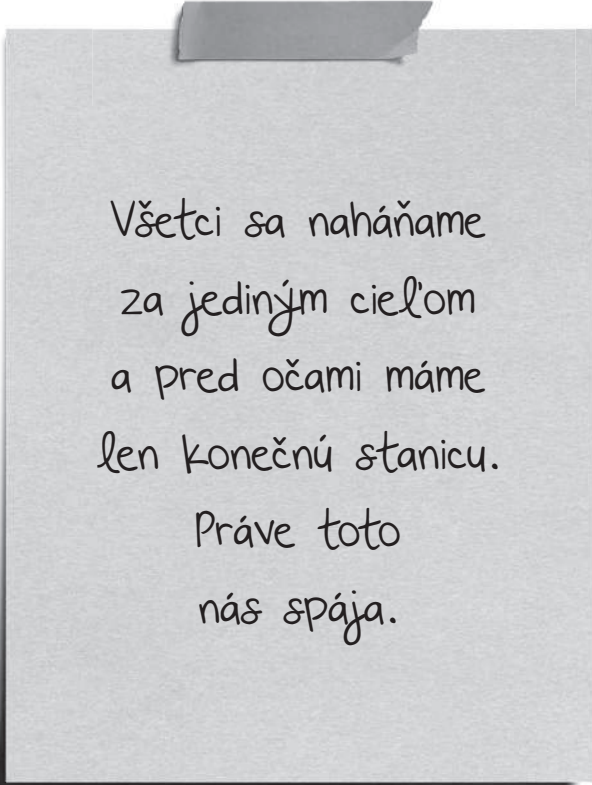
A to všetko v snahe nájsť uspokojenie v tomto obrovskom experimente nazývanom život. Občas som vytrval, občas som to vzdal.

* Vždy som miloval bumper stickers (nálepky na nárazníkoch), a tak som prilepil *bumper* na *sticker* a spravil som z nich jedno slovo, *bumpersticker*. Texty piesní, vtipné hlásky, bleskové myšlienky, nevtieravé osobné názory, ktoré ľudia týmto spôsobom prezentujú na verejnosti. Sú lacné a zábavné. Nemusia byť politicky korektné, pretože sú to jednoducho bumperstickers. Od štýlu písma cez farebnú škálu až po slovo alebo slová, ktoré sa na nich nachádzajú, vám bumpersticker o človeku, ktorý sedí za volantom v aute pred vami, veľa napovie. Aké má politické názory, to či má rodinu, či je voľnomyšlienkar alebo konformista, či je vtipný alebo vážny, aké má domáce zvieratá, aká hudba sa mu páči, niekedy aj to, akého je vierovyznania. Bumperstickers som zbieral posledných päťdesiat rokov. Niektoré som videl, niektoré som počul, niektoré som ukradol, niektoré sa mi prisnili, niektoré som povedal. Niektoré sú vtipné, niektoré sú vážne, iné mi ostali v hlave... pretože na to bumperstickers slúžia. V tejto knihe nájdete niektoré z mojich najobľúbenejších.

Dúfajme, že to bude liek, ktorý vám bude chutiť, zopár aspirínov namiesto nemocnice, vesmírna raketa na Mars bez toho, aby ste potrebovali pilotný preukaz, návšteva kostola bez toho, aby ste sa museli opäť narodiť a smiech cez slzy.

Je to ľúbostný list.

Životu.

Všetci sa naháňame
za jediným cieľom
a pred očami máme
len konečnú stanicu.
Práve toto
nás spája.

Niekedy sa musíte vrátiť, aby ste mohli
napredovať. A nemyslím tým sadnúť si
a premýšľať nad minulosťou alebo naháňať
duchov minulosti. Chcem tým povedať, vrátiť
sa, aby ste videli, odkiaľ ste prišli, kde ste
boli a ako ste sa SEM dostali.

Lincoln - reklama, 2014

Ako som sa sem dostal?

Počas divokej jazdy na chrbte ludskosti som utrzil zopár jaziev. Niekedy mi to išlo, inokedy ani nie, no nakoniec som sa naučil, ako si ju užívať, či už to bolo tak či onak. Aby som si trochu pripravil pôdu, čo-to vám o sebe prezradím.

Som najmladší z troch bratov a synom rodičov, ktorí sa navzájom dvakrát rozviedli a trikrát zosobášili.

Keď som vyrastal, vraveli sme si: „Lúbim Ťa.“ Úprimne.

Keď som mal desať rokov, za tetovanie zo žuvačky som dostal taký výprask, až mi krvácal zadok.

Keď som sa prvý raz vyhrážal, že ujdem z domu, rodičia mi pobalili kufre.

Otec pri mojom narodení nebol. Zavolať mame a povedal: „Ak to bude chlapec, jediné, o čo Ťa prosím, je, aby si mu nedala meno ‚Kelly‘.“

Vždy som vedel, že chcem byť otcom.

Plávať som sa naučil, keď ma mama hodila do rieky Llano, a ja som mal dve možnosti: buď sa zrútiť z kamenitého vodopádu, ktorý sa nachádzal asi tridsať metrov dolu prúdom, alebo sa dostanem na breh. Dostal som sa na breh.

Vždy som bol prvý, kto vyšúchal kolená na rifliach značky tough-skin.

Dva roky som bol vo futbalovej lige v kategórii pod dvanásť rokov hráčom s najväčším počtom červených kariet. Bol som brankár.

Keď som sa sťažoval, že sú moje jediné tenisky staré a už dávno vyšli z módy, mama mi povedala: „Len v tom pokračuj a zoberiem ťa za chlapcom bez nôh!“

V pätnástich som sa, viac-menej z donútenia, prvýkrát vyspal s dievčaťom. Bol som si istý, že za predmanželský sex pôjdem do pekla. Teraz už len dúfam, že som sa mýlil.

V osemnástich ma v zadnej časti nákladného auta ovalil chlap a sexuálne ma zneužil.

V meste Real de Catorce v Mexiku som užil meskalín, kým som bol zavretý v klietke s pumou.

Raz mi veterinár zošil na čele sedemdesiatosem stehov.

Utrpel som štyri otrasy mozgu po tom, čo som spadol zo štyroch rôznych stromov, tri z týchto pádov sa udiali počas splnu.

Hral som nahý na bongách, až kým po mňa neprišli policajti.

Pri zatýkaní som kládol odpor.

Poslal som si prihlášky na univerzity Duke, UT Austin, Southern Methodist a Grambling. Prijali ma na tri zo štyroch.

Nikdy som sa necítil ako obeť.

Mám množstvo dôkazov o tom, že svet sa ma rozhodol urobiť šťastným.

V živote mi toho vždy prešlo viac ako v snoch.

Veľa ľudí mi dalo básne, o ktorých som netušil, že som ich napísal.

Bol som naivný, zlý a cynický. Zo všetkého najviac však verím v moju vlastnú ľudskú benevolentnosť a v naše spoločné hodnoty.

Verím, že pravda nás urazí len vtedy, keď klameme.

Moja výchova bola založená na existenčnej logike štvanca a hromade nesprávnych presvedčení plných vymyslených fyzikálnych zákonov, pretože aj keď to nie je pravda, mala by byť.

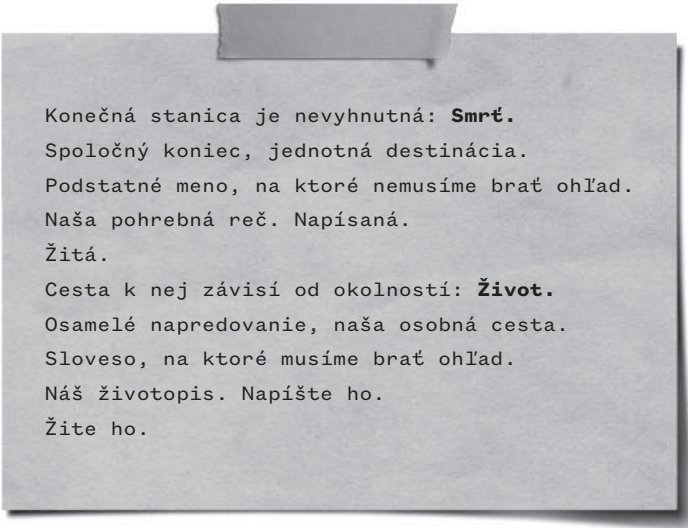
Na láske však nebolo nič vymyslené. Láska bola skutočná. Niekedy trochu brutálna, no nikdy sa nedala spochybniť.

Rýchlo som sa naučil, ako sa s vecami **zmieriť**: ako sa s niečím vyrovnáť.

Naučil som sa byť odolný, nieť následky, byť zodpovedný a tvrdo pracovať. Naučil som sa, ako milovať, ako sa smiať, odpustiť, zabudnúť, hrať sa a modliť sa. Naučil som sa, ako kšeftovať, predávať, očariť, zvrátiť tok udalostí, zmeniť môj úpadok na výhru a ako si vymýšľať. Naučil som sa, ako znášať výhry a prehry, objatia a údery, zisky a straty, piesne o láske a nadávky. Hlavne, keď som čelil niečomu **nevyhnutnému**.

Toto je príbeh o tom, ako sa vyrovnáť s nevyhnutným.

Toto je príbeh o **zelenej**.

Konečná stanica je nevyhnutná: **Smrť**.
Spoločný koniec, jednotná destinácia.
Podstatné meno, na ktoré nemusíme brať ohľad.
Naša pohrebná reč. Napísaná.
Žitá.
Cesta k nej závisí od okolností: **Život**.
Osamelé napredovanie, naša osobná cesta.
Sloveso, na ktoré musíme brať ohľad.
Náš životopis. Napíšte ho.
Žite ho.

Toto je prvých päťdesiat rokov môjho života, môj životopis, na ceste k pohrebnej reči.

Čo je to zelená?

Zelené znamenajú chodte – napredujte, postupujte, nezastavujte sa, pokračujte. Starajú sa o plynulosť cestnej premávky, a ak sú starostlivo nastavené, vozidlá prejdú **na zelenú** niekoľkokrát za sebou. Hovoria pokračujte.

V živote slúžia na to, aby nás uistili o tom, že ideme tou správnou cestou. Sú súhlasom, podporou, chválou, darom, olejom do ohňa, povzbudením a apetítom. Sú peniazmi na ruku, narodeniami, jarou, zdravím, úspechom, radosťou, zotrvačnosťou, nevinnosťou a novými začiatkami. **Zelené** milujeme. Nezasahujú nám do cesty. Nie sú zložitité. Sú letom bez topánok. Hovoria áno a dávajú nám presne to, čo **chceme**.

Zelené sú niekedy preoblečené za oranžové, alebo červené svetlá. Upozornenie, obchádzka, čas na zamyslenie, prerušenie, nezhoda, zažívacie ťažkosti, choroba a bolesť. Náhly koniec, šmyk, zásah, zlyhanie, utrpenie, facka, smrť. Oranžové a červené svetlá nemáme radi. Spomaľujú nás, alebo nám zabraňujú pokračovať ďalej. Sú náročné. Sú zimou bez topánok. Hovoria nie, no niekedy nám dávajú to, čo **potrebujeme**.

Chyťanie **zelených** závisí od **zručností**: zámer, súvislosti, úvahy, vytrvalosť, schopnosti predvídať, odolnosť, rýchlosť a disciplína. Viac zelených chyťme okamžite po tom, ako sa nám podarí zistiť, kde sa v našom živote nachádzajú červené a keď zmeníme trasu tak,

aby sme sa stretli s čo najmenším počtom červených. **Zelené** si taktiež môžeme zaslúžiť, naplánovať a vyhotoviť. Môžeme ich vytvoriť hneď niekoľko a umiestniť ich tak, aby sa nám životom kráčalo o čosi jednoduchšie. Toto dosiahneme prostredníctvom silnej vôle, ťažkou prácou a správnymi rozhodnutiami. Za **zelené** môžeme byť **zodpovední**.

Chytanie **zelených** taktiež závisí od správneho **načasovania**. Načasovania sveta, rovnako ako od nášho vlastného načasovania. Musíme sa nachádzať v určitej zóne, na určitej frekvencii a ísť s prúdom. Niekedy je chytanie **zelených** o šťastí a o tom, že sa nachádzame v správnom čase na správnom mieste. To, či ich chyťme viac aj v budúcnosti, závisí od našej intuície, karmy a šťastia. Niekedy sa do toho zamieša **osud**.

Najlepší spôsob, ako zdolať diaľnicu života, je naučiť sa v správnom čase **vyrovnať s nevyhnutným**. Nevyhnutnosť situácie nie je relatívna, relatívne je to, ako sa rozhodneme vyrovnáť s jej výsledkom, po tom, čo ho prijmeme ako nevyhnutný. Buď **vytrváme** a budeme pokračovať v honbe za vytúženým výsledkom, **zmeníme smer** a aby sme ho dosiahli prejdeme do iného jazdného pruhu, alebo **sa vzdáme** a pripíšeme bod osudu. Môže sa stať, že sa nedáme odradiť, zmeníme taktiku, možno zamávame bielou vlajkou a navzdory porážke to opäť skúsime niekedy inokedy.

Naše uspokojenie závisí od toho, *ktorú* z týchto možností si vyberieme a *kedy*.

Toto je umenie žiť.

Verím, že všetko, čo v živote robíme, je súčasťou nejakého plánu. Niekedy sa plán vyvíja tak ako sme zamýšľali, inokedy nie. Aj *to* je súčasťou plánu. Už len to, že si to uvedomíme, je **zelenou**.

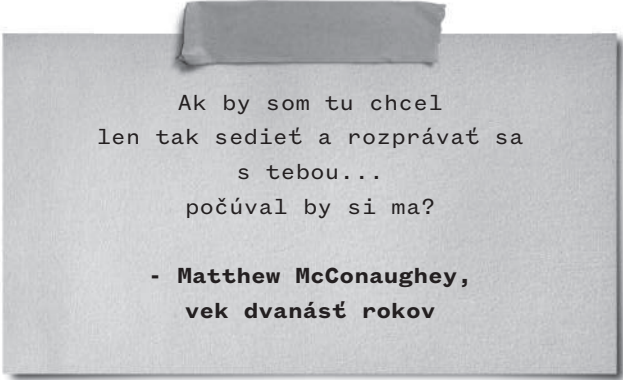
Problémy, ktorým v súčasnosti čelíme, sa nakoniec v spätnom zrkadle života ukážu ako požehnania. Časom nás červené svetlá zo večerajška privedú k **zeleným**. Každá demolácia sa časom zmení na konštrukciu, každá smrť nakoniec vedie k znovuzrodeniu, každá bolesť nakoniec vedie k pôžitku. Čokoľvek, čo sa zrúti, sa nakoniec v tomto, alebo v ďalšom živote opäť postaví.

Ide o to, ako sa na výzvu pred nami pozeráme a ako sa k nej rozhodneme pristúpiť. **Vytrváme, zmeníme smer, alebo sa vzdáme. To závisí od nás. Vždy je to naše rozhodnutie.**

Toto je kniha o tom, ako vo svete, ktorý nám zvyčajne hovorí nie, získať viac „áno“ a o tom, ako rozoznať, kedy by mohlo byť „nie“ vlastne preoblečeným „áno“. Je to kniha o chytaní **zelených** a uvedomovaní si, že všetky oranžové a červené sa nakoniec zmenia na **zelenú**.

ZELENÁ.

Úmyselne a schválne... Veľa šťastia.

Ak by som tu chcel
len tak sedieť a rozprávať sa
s tebou...
počúval by si ma?

- **Matthew McConaughey,**
vek dvanásť rokov

Prvá část

LOGIKA ŠTVANCA

Otec práve prišiel domov z práce. Zamastenú modrú košelu s nápisom „Jim“ na nášivke na ľavej strane hodil do koša na špinavú bielizeň a len v tielku si sadol za vrch stola. Bol hladný. S bratmi sme sa už najedli. Mama vytiahla jeho ohriatu porciu z rúry a postavila ju pred neho.

„Viac zemiakov, zlatko,“ povedal, hneď ako sa pustil do večere.

Môj otec bol veľký chlap. Meter deväťdesiat a stodvadsať kíľ, jeho „vzpieračská váha“. Zvykol hovoriť, že ak by bol čo i len o trochu ľahší, chytí nádchu. Tých stodvadsať kíľ však na štyridsaťštyri ročnom chlapovi viselo na miestach, ktoré sa mojej mame veľmi nepozdávali.

„Jasné, že chceš viac zemiakov, TUČNIAK,“ vyštekla.

Čupel som za gaučom v obývačke a začínal som byť nervózny.

Otec však so sklonenou hlavou naďalej potichu jedol.

„Pozri sa na seba, na to tvoje tučné brušisko. Pravda, len sa natlač, TUČNIAK,“ brechala, kým mu nakladala na tanier obrovské lyžice zemiakového pyré.

A bolo to. BANG! Otec vyhodil stôl do vzduchu, vstal a začal prenasledovať mamu. „Do čerta, Katy, celý deň pracujem ako kôň a keď prídem domov, jednoducho sa chcem v pokoji navečerať.“

Začalo sa to. Moji bratia vedeli, čo bude nasledovať, ja som vedel, čo bude nasledovať. A aj mama, ktorá okamžite bežala k telefónu na stene, aby zavolała 911, vedela, čo bude nasledovať.

„Zabilo by ťa, keby si ma nechala na chvíľu na pokoji, všakže Katy?“ zavrčal otec cez škripajúce zuby a s vystretým ukazovákom sa k nej postupne približoval.

Keď tam dorazil, mama zvesila slúchadlo a tresla mu ním po tvári. Zlomila mu nos. Všade samá krv.

Mama utekala ku skrinke a vytiahla z nej tridsaťcentimetrový kuchynský nôž a potom sa mu postavila zoči-voči. „Do toho, TUČ-
NIAK! Rozpáram ťa od gúľ až po gebuľu!“

Krúžili okolo kuchyne, mama s tridsaťcentimetrovou čepeľou, otec s krvavým zlomeným nosom a vycerenými zubami. Nato otec zobral z linky poloprázdnu fľašku od kečupu, otvoril ju a zamával ňou tak ako ona mávala čepeľou.

„Do toho, TUČNIAK!“ vyzvala ho opäť mama. „Rozpáram ťa ako vankúš!“

Otec zaujal postoj toreadora a začal na maminu tvár a telo vylievat' z otvorenej fľaše kečup. „Zásah,“ povedal, zatiaľ čo poskakoval sprava doľava.

Čím viac kečupu na ňu vylieval a čím šikovnejšie sa uhýbal jej výpadom, tým bola zúrivejšia.

„Ďalší zásah!“ posmieval sa otec, zatiaľ čo ju opäť oblieal a vyhol sa ďalšiemu útoku.

Takto behali dookola ešte nejaký čas, až kým sa mamin hnev nezmenil na únavu. Teraz, od hlavy po päty pokrytá kečupom, pustila nôž na zem, narovнала sa, začala si utierať slzy a lapať po dychu.

Otec pustil na zem fľašku s kečupom, uvoľnil sa, už viac pred ňou nestál ako toreador a predlaktím si z nosa utieral kvapkajúcu krv.

Takto tam stáli odzbrojení, hľadeli jeden na druhého, mama si palcami z mokrých očí zotierala kečup a otcovi z nosa na hrud' kvapkala krv. O niekoľko sekúnd sa k sebe priblížili a skončili v medvedom objatí. Padli na kolená, potom na kečupom a krvou pokryté linoleum na kuchynskej dlážke... a pomilovali sa. Červená sa zmenila na zelenú.

Takto spolu moji rodičia komunikovali.

Toto bol dôvod, prečo moja mama podala otcovi pozvánku na ich vlastnú svadbu so slovami: „Máš dvadsaťštyri hodín. Daj mi vedieť, ako si sa rozhodol.“

Práve kvôli tomuto sa moji rodičia navzájom trikrát zosobášili a dvakrát rozviedli.

Takto otec mame štyrikrát zlomil prostredník, keď sa ho snažil pri štyroch rôznych príležitostiach odtrhnúť od svojej tváre.

Takto sa môj otec a moja mama ľúbili.

Nikdy nerob iným to, čo nechceš, aby oni robili tebe a všetko s mierou

Dve porekadlá, ktoré sú často považované za všeobecné pravidlá života.

Každé z nich má však háčik.

Ľudia niekedy nechcú robiť to, čo robíš ty.

A z toho, čo jednému chutí, môže byť niekomu druhému zle.

McConaughyovský klan emigroval z Írska do Liverpoolu, odtiaľ do Little Rock v Západnej Virgínii a nakoniec do New Orleans. V rodine nemáme žiadnu šľachtu, no zato máme zopár zlodejov dobytky, parníkových gamblerov a Al Caponeho osobného strážcu.

Otec sa narodil v Pattersone v Mississippi, ale vyrastal a väčšinu svojho života prežil v Morgan City v Louisiane.

Mama pochádza z Altoony v Pennsylvánii, ale každému vždy hovorila, že je z Trentonu v New Jersey, pretože „Kto by už len chcel pochádzať z miesta, ktoré sa volá Altoona?“

Mám dvoch bratov. Najstaršieho, Michaela, sme odjakživa volali „Rooster“¹, pretože aj keď išiel spať o štvrtej ráno, vždy vstal pri východe slnka. Keď mal desať, želan si na narodeniny brata, a tak v roku 1963 rodičia z metodistického detského domova v Dallase adoptovali môjho brata Pata. Každý rok sa mama a otec Pata pýtali, či sa nechce

¹ V preklade „kohút“ (pozn. prekl.)

stretnúť so svojimi biologickými rodičmi. Ich ponuku prijal, až keď mal devätnásť rokov.

Mama a otec dohodli stretnutie a všetci traja odišli do domu Patových biologických rodičov v Dallase. Zaparkovali na chodníku, mama s otcom ostali v aute, zatiaľ čo Pat zazvonil pri dverách a vošiel dovnútra.

O dve minúty vyšiel von a nasadol na zadné sedadlo.

„Čo sa stalo?“ opýtali sa ho naši.

„Len som chcel vedieť, či je môj otec plešatý, pretože mi začali rednúť vlasy.“

Prvá svadba 22. 12. 54

Druhá svadba 18. 12. 59

Čo sa týka mňa, ja som bol nehoda. Mama s otcom sa celé roky bezvýsledne snažili o ďalšie dieťa, a tak si mama prvých päť mesiacov tehotenstva myslela, že som nádor. V deň, keď som sa mal narodiť, otec nešiel do nemocnice, ale do baru, keďže sa domnieval, že aj tak nie som jeho.

Mýlil sa.